

[Rahbek.]

Krav, f. Eks. om Indførelse af 21 Aars Valgretsalder m. m. — angaaende Skattebestemmelserne, hvorom det hed:

„Den, der er ansat til Skat til Kommunen, men paa Valgdagen staar i Resistance med mere end et halvt Aars Skat, kan ikke udøve sin Valgret.“

Man vil altsaa se, at paa det Tidspunkt var man ogsaa fra de nuværende Regeringspartiers Side med til at fastholde dette Krav og gøre det endda meget skarpt. Det er først i den sidste halve Snes Aar, man har begyndt at diskutere dette Forhold, men endnu fastholder dog alle Partier et vist Skattekrav. Jeg vil ogsaa haabe, at det bliver Tilfældet i Fremtiden, da jeg tror, at en Opgivelse heraf vilde være skæbnesvanger.

Vi, der er lidt oppe i Aarene, husker jo en Tid, hvor det her i Landet var de største Skatteydere, der valgte det store Flertal i de kommunale Raad. Heldigvis er vi kommet bort fra dette; i 1908 blev det saadan, at alle Skatteydere havde lige Valgret uden Hensyn til Beløbets Størrelse, blot Skatten var betalt, men alle var enige om, at det maatte være Betingelsen. Som jeg allerede har paavist, holdt man ogsaa under Behandlingen af den kommunale Valglov i 1924 fast paa dette Princip. Nu kan vi alle sammen være Tilhængere af, at der sker en Udvikling, men jeg tror alligevel ikke, nogen vil gaa ind for, at den Udvikling, vi har set paa dette Omraade, skal fortsættes, i alt Fald ikke helt ud i det urimelige, saa at de, der praktisk talt ikke betaler Skat, skal have stor Indflydelse paa Kommunernes Styrelse.

Naar man overhovedet er kommet ind paa en Diskussion om, hvor megen Skat der skal være betalt for at opnaa kommunal Valgret, skyldes det, som vi alle ved, en Fortolkning af Loven af 1924 gaaende ud paa, at Kravet om, at den til Udpankning forfaldne Skat skulde være betalt, kun vedrørte den Skat, som i det Øjeblik, da Valget fandt Sted, var forfalden til Inddrivning ved Udpankning, men at det derimod ikke skulde omfatte den Skat, der paa et tidligere Tidspunkt forgæves var søgt inddrevet ved Udpankning. Denne Fortolkning var selvfølgelig ikke i Strid med Lovens Ordlyd, men jeg vil paastaa, at det var en Fortolkning, som man ikke havde forudset og absolut ikke havde regnet med under Lovens Behandling i 1924. Jeg synes derfor ikke, man har Ret til at paastaa, at den Ændring, som blev gennemført i 1928, betød en Skærpelse af Valgretsbestemmelserne. Jeg vil

endda sige: tværtimod; thi i Forhold til de nuværende Regeringspartiers eget Ændringsforslag fra 1924 var det i 1928 gennemførte Krav om Betaling af 7 Kvartaler Skat — i 1933 blev det, for øvrigt med Tilslutning fra alle Rigsdagens Partier, ændret til 6 Kvartaler — absolut ikke en Skærpelse, men i Virkeligheden en Lempelse af Valgretsbestemmelserne.

Jeg skal ogsaa gerne indrømme, at under de vanskelige økonomiske Forhold, som hele vort Samfund har været inde i i de senere Aar, kan der være Grund til at lempe Kravene med Hensyn til Skattebetaling noget, især da, hvor det kan ske uden nogen økonomisk Risiko for Kommunerne. Mit Parti stillede under Hensyn hertil i det andet høje Ting Forslag om, at Skattebetingelserne for Opnaelse af Valgret ikke skulde omfatte Skat paa fast Ejendom, og vi finder, at der er gode Grunde for et saadant Forslag, idet de store økonomiske Vanskeligheder, som ikke mindst Landbruget har været inde under i de senere Aar, har gjort, at Ejendomsskatterne hviler med et haardt Tryk paa dette Erhverv. Vi har ogsaa set, at til Trods for, at Erhvervets Indtjeningsmuligheder i de senere Aar har været minimale, har Ejendomsskatterne gennemgaaende været stigende. Det er der vel i og for sig ikke noget mærkeligt i, da Kommunerne skal bruge mange Penge, men det bevirker, at disse Skatter kommer til at tynde dobbelt haardt. Endvidere gør jeg opmærksom paa, at Skatten paa fast Ejendom ikke staar i noget som helst Forhold til Erhvervets Indtjeningsevne. Ejendomsskattens Beløb er nøjagtig lige stort, enten Erhvervet og Bedriften giver Overskud eller Underskud. I Modsetning hertil paalignes den almindelige kommunale Indkomstskat i et bestemt Forhold til en Indtægt, man har haft. Hertil kommer, at Kommunerne i alt Fald ikke ud fra økonomiske Hensyn har Grund til at gaa imod denne Ændring, da alle ved, at Ejendomsskatterne har Sikkerhed i selve Ejendommen forud for al den øvrige Skyld og Gæld, ja, selv forud for alle Prioriteter. Det bevirker, at denne Skat altid kan inddrives, og der er saaledes ikke Tale om nogen som helst Risiko ved at gaa med til den Ændring, som mit Parti har foreslaaet i det andet høje Ting. Vi finder, at der er god saglig Motivering for vort Forslag, og jeg forstaar ærlig talt ikke, at de højtærede Regeringspartier er gaaet imod vort rimelige Forslag. Men jeg følger hertil, at endnu er Lovforslaget jo ikke blevet Lov, saa hvis man i dette høje Ting er mere forhandlingsvillig, end man har været i det andet høje